

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Solus Deus hominem à peccato liberare potuit. Et cur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

ei dederat, & naturam suam ita debilitauerat, vt illa sibi relicta, instar plumbi, suo prope pondere & impetu, deorsum caderet, & de peccato in peccatum lapsa, profundior semper Infernum, atrocioraque supplicia æterna commereretur. Sic homo creatus, vt in cœlo, beatus & Deo fruens regnaret, peccati seruus, cacodæmonis mancipium & Auernalium flammaram futurum pabulum factus, nonne in profundum venit? nonne lapsus est in ipsum pelagus miseriarum? nonne dicere potuit? *Veni in altum, tempestas demersit me*: Ex nihilo conditus, ad nihilum redactus sum.

Pfal. 68. 3.
Pfal. 72. 22.

I V.
Ion. 2. 2.

Quis eum inde potuit eripere? Ionam, cum in mare proiectus esset, & iam in ventre piscis tribus diebus, & noctibus, densam noctem pateretur & atrum carcerem, nemo potuit liberare, nisi ille ipse, qui ventum & mare, & procellas concitauit. Sic neque hominem, peccato, in tanta mala, se iacentem, quisquam alius retrahere potuisset, nisi qui hominem hæc mala meritum, ijs, velut supplicij tempestate, inuoluit; vt illum idem, qui fecerat, reficeret; & qui crearet ex nihilo, recrearet. Magna opera magnos exigunt magistros; & extremi morbi extremis indigent medicinis. Igitur, ob protoplasti nostri delictum, malum hominis tam atrox, tamque inolitum fuit, vt à nulla, nisi diuina manu, posset eradicari. Quæ enim persona, nisi diuina, hominem, in diuinum ac supernaturalem statum, reposuisset? Nomina quidquid naturale est, infra est. Iacebat homo, lethaler ictus seipsum erigere non poterat. Sed neque Angelus poterat, cuius non est gratiam diuinam hoc est, spiritualem animæ vitam infundere. Vnde; ergo erat homo destitutus: seipsum iuuare non poterat Deo mortuus; neque ab alio aut homine, aut Angelo, multo que minus à bestia poterat iuuari. Solus supererat Deus, solus iuuat Deus, cuius misericordiæ non est numerus, & bonitatis infinitus est thesaurus. Is ergo, cum alia remedia omnia deessent, intimis misericordiæ visceribus commotus, humano generi succurrit. Quod etsi solus potuit, multis tamen modis potuisset. Sed quia nullus fuit conuenientior, aut nobis vtilior modus, quam vt pro præteritis hominum peccatis æquiualens iustitiæ diuinæ satisfactio fieret, & pro futuris, remedium perenne compararetur; Deus ipse de cœlo descendit, vt quereret, & saluum faceret, quod perierat. Nulla enim pura creatura, hoc est, nullus homo, aut Angelus, qui non idem esset Deus, potuisset satisfactionem tantæ offensæ æquiualem prestare,

S. Thom. 3. p.
q. 2. a. 2.

S. Bonauen.
3. sent. dist.
20. art. 3.

præstare, cum tanta sit vnus mortiferi peccati malitia, & in infinitam Numinis maiestatem iniuria, vt omnibus omnium & hominum & Angelorum fidei, misericordiæ, charitatis, aut pœnitentiæ operibus, omnibus religionis actibus, omnibus orationibus, omnibus sacrificijs, ad iustam æqualitatem, non possit compensari. *Non dabit Deo placationem suam (homo) & precium redemptionis animæ suæ,* inquit Dauid. In quæ verba S. Basilius ita scribit: *Neq; igitur fratrem quare in redemptionem; sed Deum, qui excedit naturam tuam. Neq; hominem nudum; sed hominem Deum IESVM Christum, qui etiam solus placationem dare potest, pro omnibus nobis.* Et Athanasius: *Cuius, inquit, opera, ad recuperandam istam gratiam, requirebatur, nisi solius Verbi? Eius etiam fuit, id quod corruptibile erat, iterum ad incorruptibilitatem reducere, & pro omnibus, id, quod æquum, rationiq; consentaneum erat, Patri præstare.* Denique S. Leo ait: *Talis Natiuitas decuit Dei virtutem & Dei sapientiã Christum, qua nobis & humilitate congrueret, & diuinitate præcelleret. Nisi enim esset Deus, non adferret remedium; (quia non adferret p iniuria Deo illata aliquid æquiualens, neq; constitueret perennem & inexhaustum reconciliationis fontem, quo peccata, in quæ quotidie incidimus, delerentur) nisi esset homo verus, non præberet exemplum: non haberet meritum, non offerret satisfactione.*

Pfal. 48. 8.

S. Basil. in

Pfal. 48.

S. Athanas.

l. de Incarn.

S. Leo serm.

1. de Natiu.

V.

Quoniam ergo extinguendæ iræ diuinæ atque æterni ignis euadendi, recuperandique iuris ad cœlestem hæreditatem, nullum, neque in terris, neque in cœlo, neque apud homines, neque apud Angelos, neque apud vllam aliam creaturam remedium inueniebatur; atque ita vel diuinæ iustitiæ satisfieri non potuisset, vel homo æternum debuisset perire; fecit Deus immensum & infinita suâ misericordia dignum opus, opus omnibus seculis inauditum, omnibus gentibus admirandum, ipsi cœlo obstupescendum, ipsis Angelis ineffabile & incomprehensibile, cum illud nunquam satis laudatum, nunquam satis perpensum Incarnationis consilium excogitauit, & Christum, sapientiam increatam, per quam creata sunt omnia, proposuit propitiationem, per fidem, in sanguine ipsius, ad ostensionem iustitiæ suæ, propter remissionem præcedentium delictorum, in sustentatione Dei. Qui, cum cum Mundus odisset, & partim, ob primi hominis peccatum, partim, ob aliorum hominum innumerabilia fornicationum, adulteriorum, incestuum, Sodomiarum; furtorum, rapinarum; cædium, homicidiorum,

Rom. 3. 25.